

JULELYSENE

Copyright
by
Martinus åndsvidenskabelige institut

1. KAPITEL

Fysiske vintre og somre

Midvinteren er årets mørkeste tid. Og mørket er særligt fremtrædende sammen med kulde og blæst, frost og sne, slud og sjaap her på vore breddegrader. Men vinteren er jo også symbolet på alle nedbrydende kræfter, ja på selve døden. Vi ser, hvorledes livet allerede ebber ud om efteråret, de grønne skove visner, blomsterfloret i engene er borte. Den store hærske af de små sangere er også borte. Stilheden eller livløsheden og mørket hersker der, hvor før lovsange til livets pris fra tusinder af små struber opfyldte de solbeskinnede marker og skove, haver og parker med sit livsfyldte tonevæld. Nu dominerer sne og is i det høje nord. Disse foreteelser er kulminationen af dødens kulde og stilhed, og dog

bevidner de begge, at døden ikke eksisterer. Sne og is udgør resultater af verdensaltets livsfunktioner, de er et produkt af skabelse. Ligesom de kan skabes, således kan de også opløses og atter genskabes, og vi ser netop, at vinteren skabes i kraft af kulde og mørke, medens sommeren skabes i kraft af varme og lys. Igennem åndsvidenskaben bliver vi vidne til, at de levende væsener har et evigt liv. Dette evige liv former sig også, mentalt set, som skiftende mentale somre og vintre, hvilket henholdsvis vil sige: mentalt lys i sind og væremåde og mentalt mørke i sind og væremåde. Og menneskene er netop for tiden inde i en sådan kosmisk vinterepøke.

2. KAPITEL

„Skaberens” bag skabelsen
har et evigt liv

Da vi således har et evigt liv, er vort nuværende jordliv ikke, som almindeligt antaget, det eneste fysiske liv, vi har oplevet

eller kommer til at opleve. Det er blot et led i en kæde af forudgående fysiske jordliv, som vi har oplevet, og fremtidige jordliv, som vi vil komme til at opleve.

Det vi ser som dødens kulde og stilhed, er altså ikke nogen virkelig død eller stilhed. De er begge skabte og udgør altså to forskelligt skabte livsformer; men der er mere til end disse to livsformer: sommeren og vinteren. Der er noget, der oplever sommeren og vinteren. Hvem er dette „Noget“? Det kan ikke være vinteren eller sommeren, thi, som vi har nævnt, er disse jo skabte ting. Og skabte ting kan umuligt „opleve“, ligesom de heller ikke kan „skabe“. Der findes altså noget, der er hævet over skabelsen. Dette noget kan umuligt være andet en selve „skaberen“. Hvordan skulle en logisk skabelse vel kunne finde sted uden en tænkende og vidende skaber? Enhver skabelse, der ikke befordres af en vidende eller bevidst skaber, kan umuligt udgøre en logisk skabelse, den måtte uundgåeligt blive til kaos. Hvordan skulle en logisk skabelse kunne finde sted, hvis der ikke var intelligens, hvis der ikke var planlægelse, ikke var noget, der styrede ska-

belsen? Men hvordan skulle intelligens eller skabevner kunne eksistere, hvis ikke de netop var egenskaber ved en skaber? Hvem er så denne skaber? Ja dette spørgsmål er ikke så vanskeligt at besvare, for det kan kun være det „Noget”, vi kalder „et levende væsen”. Der forekommer således et levende væsen bag naturens skabelse af vinter og sommer, og det er dette væsen, alverdens mennesker hver på sin måde og opfattelse har dyrket og tilbedt.

3. KAPITEL

Kærligheden er universets grundtone

Men hvorfor skaber Guddommen denne vinter, denne indskrænkning i skabelsen, så den næsten virker som livløshed? Er det ikke netop for at vise menneskene, at døden ikke eksisterer, og at livet således overlever enhver form for det, vi kalder „døden”? Og er det ikke netop her, at menneskene har deres største frygt? Den aller-

største part af menneskene frygter i høj grad „døden“, som mange netop tror udgør en total afslutning på deres egen oplevelse af livet. Hvis dette var tilfældet, var der absolut ingen som helst mening eller logik i, at noget væsen skulle have et sådant enkelt fysisk liv. Alt måtte være kaos og uretfærdighed. Ja, den fysiske tilværelse ville ligefrem være et kulminerende helvede i visse menneskers nuværende fysiske jordliv, medens andre har et tilsvarende lysende paradis i deres nuværende fysiske jordliv. Hvordan kan det være retfærdigt eller udtryk for den absolut højeste kærlighed? Hvem siger, at livet skal være udtryk for den allerhøjeste kærlighed? Rent bortset fra, at menneskeheden har fået at vide igennem verdensgenløsningsprincippet og de heraf følgende verdensreligioner, at Gud er kærlighed, og at vi skal udvikles til også at udgøre det samme billede af Guds væremåde, der er det samme som at blive til „Guds billede efter hans lignelse“, viser livet selv på alle måder, at kærligheden er universets grundtone. Det bliver til kendsgerning igennem dette, at absolut alle naturens skabelsesprocesser i deres slutfacit-

ter er til glæde og velsignelse for levende væsener.

4. KAPITEL

De ufærdige mennesker

Når menneskene ikke forstår dette, er det, fordi de i stor udstrækning bedømmer Guddommens ufærdige skabelsesprocesser som færdige skabelser. Da disse ufærdige skabelser ikke er fuldkomne, kan de naturligvis heller ikke endnu opfylde det kærlige formål, som det er hensigten, at de skal opfylde, når de er færdigskabte. Til disse ufærdige skabelser hører f.eks. skabelsen af de jordiske mennesker. At de ikke er færdige giver sig netop udslag i deres forhold til deres næste. Mennesker der hævner og hader, myrder og dræber, bagtaler og forfølger sin næste, bliver misundelige, jaloux, fornærmede og kan ikke tilgive, lider af brødnid og lyst til at leve på andres bekostning, er hensynsløse og brutale, vil undertrykke, herske og befale over andre,

er ufærdige mennesker. At den jordiske menneskehed derfor lever i krig, myrderi og ødelæggelse af hverandres fysiske tilværelse er en selvfølge. Den stærke lever i høj grad på den svages bekostning.

5. KAPITEL

Hvortil udviklingsprocessen,
hvis ikke væsenerne var evige?

Denne menneskenes ragnaroks- eller helvedestilstand er altså et spørgsmål om skabelse eller udvikling. Og ser vi da ikke også, at en sådan udvikling finder sted? Nogle mennesker er meget nærmere ved det store mål, at være i „Guds billede efter hans lignelse“, end andre. Vi er i stand til at se, at menneskeheden har udviklet sig helt nede fra abemennesket og op til det moderne kulturmenneske. Hvortil denne udvikling, hvis det ikke var de samme væsener, der gennemgik den? Men når det er de samme mennesker, der gennemgår udviklingen, bliver reinkarnationen eller genfødslen

således her til virkelighed. Den „død”, ethvert menneske, ja ethvert levende væsen må gennemgå, er således ingen virkelig eller absolut død. Et væsens liv er ligesom vinteren og sommeren resultatet af en skabelse i stoffet eller materien. Et væsens fysiske organisme er ikke andet end en skabt foreteelse. Den kan absolut ikke være skaberens. Den kan forgå, men skaberens lever stadig videre. Han kan altså fødes igen i en skabt organisme og i kraft af denne leve videre på det fysiske plan, indtil denne organisme også er slidt op, er ubrugelig. Han kan så atter fødes i en ny organisme og således fortsættende, indtil han er blevet fuldkommen, er blevet identisk med verdensaltets grundtone, kærligheden, og således er blevet til „Guds billede efter hans lignelse”.

6. KAPITEL

„Guds rige” eller
„himmeriges rige”

Når mennesket har nået denne tilstand, er det ikke mere en skaber af mørke og lidelse for andre mennesker, men er hundrede procent til glæde og velsignelse for levende væsener. Et samfund af sådanne væsener kan naturligvis kun skabe en guddommelig tilværelse i „Guds billede efter hans lignelse”. Og det er dette kommende verdensrige på jorden, der er udtrykt som „Guds rige” eller „himmeriges rige”. Det er dette rige, Kristus hentydede til, da han sagde: „Mit rige er ikke af denne verden”. Nævnte guddommelige rige er heller ikke i dag af denne verden, selv om det på mange måder vokser mere og mere ind i menneskehedens fysiske verden. Det er rigtigt, at menneskene på visse felter skaber den mentale vinters dødbringende frost og kulde, is og sne. I naturens fysiske vinter hersker jo også is og kulde og andre dødbringende foreteelser, men dette kan ikke forhindre foråret i at komme frem med sit

sollyse, varmende og livgivende væsen eller klima. Og dette forårets varmende, livgivende klima, der normalt vil føre livet ind i en fylde af sol, lys og varme og få det til at udfolde sig, er et genskin af Guddommens altomfavnende strålevæld.

7. KAPITEL

Djævlbevidsthed

Ligesom de fysiske vintre kun er midlertidige, korte mørkeepoker i jordmenneskenes fysiske liv, således er også den mentale vinter en forbigående mørkeepoke, men her er det omvendt. Medens menneskene kan opleve indtil 70 à 100 sådanne fysiske vintre i et jordliv, skal der bruges mange jordliv for at komme igennem den mentale vinterzone. Det er altså en sådan vinterzone, menneskeheden oplever for tiden i form af den dommedags- eller ragnarokstilværelse med sine verdenskrige, atom- eller kernevåben og andre helvedesmaskiner. Denne mentale vinter er så hård og

dødbringende, at man ikke kan kalde den „dyrisk“, eftersom dyrenes drabsmetode og drabsmotiver er næsten for mikroskopiske at regne i forhold til menneskenes kapacitet på det morderiske, ødelæggende, smerte- og lidelsesfrembringende område. Og på det rent „menneskelige“ område er menneskenes bevidsthed endnu på mange områder mikroskopisk i forhold til deres „dyriske“ kapacitet. Og vi må derfor udtrykke denne mentale udfoldelsesteknik som „djævlebevidsthed“. Menneskene lever således på et stort område i en djævlebevidsthedsepoke. Denne epoke er altså et kosmisk vinterprincip, som også er forbigående, selv om dette må ses i kosmisk belysning.

8. KAPITEL

Julen er et kosmisk forårstegn
i en kosmisk vinter

At denne ikke skal vare ved, bliver synligt igennem den kendsgerning, at man allerede

kan se mange forårstegn, ja kan begynde at mærke dens is og sne optøende eller smeltende forårsvinde. En af disse kosmiske forårsvinde er det lys og den varme i hjerterne, der lyser op i den fysiske midvinters mørketid og får menneskene til ligefrem at forgylde verden i denne korte epoke, vi kalder julehøjtiden. Millioner og atter millioner af lys bliver tændt og giver genskin i guld- og sølvglinsende farvedekorationer og juletræer. Og det er også et genskin af dette forårsllys fra et kommende lysets sommerrige, der giver genskin i alle de mange tons af gavepakker, breve og kærlige hilsener, der fra alle kanter i den kristne verden sendes ud over hele jorden til slægt og venner. Det er også det varmende lys fra Bethlehem, der mærkes igennem alle de mange velgørenhedsforanstaltninger for dem, der sidder i nød og elendighed, i armod og mørke. Guds nærhed skal føles midt i vinterens dødsepoke. Det er, som om alle vil være gode i denne epoke, specielt i julekvælden. Ingen må i denne hellige nat sulte og fryse. Alle vil gerne være gode ved alle. Men Guds ånd kan kun åbenbares igennem hjerte og forstand. Da

der er så mange hjerter, der i juletiden tænder deres kosmiske lys og således lyser op i mørket med deres begyndende kærlighedsevne, er de i forening ligesom blevet en lysende kosmisk illumination. I denne kosmiske illumination eller kærlighedsatmosfære kan himmelske væsener komme nærmere til jorden og i større skarer, end det ellers er tilfældet i de grå hverdage. Og det var en sådan himmelsk hærskare, de fattige hyrder på Bethlehems marker oplevede. Her var den renhed i hjertet og den følelse af Guds ånd, der kunne gøre de himmelske væsener synlige for de fattige hyrder og meddele dem det guddommelige budskab om verdensfreden og den store velbehagelighed for menneskene, den store kosmiske sommer eller Guds rige, som skulle komme til menneskene.

9. KAPITEL

Ethvert menneske, der har næstekærlighed i hjerte og forstand, er et Guddommens julelys i den kosmiske vinter

Og således er alle, der af hjertet føler kærlighed til sin næste og gerne vil skabe glædelig jul i hans hjerte, et af Gud tændt julelys for denne næste. Princippet med de mange millioner af tændte julelys med deres genskin i guld- og sølvglinsende dekorationer eller pynt i midvinternattens mørke er en gave fra himlen. De udgør et guddommeligt symbol på Guds mål med menneskeheden. Hvert tændt julelys er symbolet på et menneske. Ligesom de tændte fysiske julelys er med til at illuminere og festklæde menneskenes liv både inde og ude, på gader og torve, på arbejdspladser og i hjemmene, på juletræer og andre steder omkring os i vintermørket, således er ethvert menneske, der har næstekærlighed både i hjerte og forstand, Guds tændte julelys i det kosmiske vintermørke, det ragnarok, menneskeheden for tiden lever i.

10. KAPITEL

Guds røst til menneskeheden i dag

Og det er dette himmelske lys i hjertet, der opfylder englens bebudelse om fred på jorden og det heraf følgende velbehag for menneskene. Og ligesom menneskenes tændte fysiske julelys forekommer i mangfoldighed og illuminerer og opliver deres fysiske liv i vintermørket, således skal hvert eneste menneske på jorden få tændt sin kærlighedsild og som et levende Gudsdommens julelys funkle og stråle sit hjertes lys og varme ud over alt og alle. Dette guddommelige kærlighedens lysvæld, denne himmelske illumination, som den samlede jordmenneskehed da vil udstråle, er Guds riges fødsel på jorden. Og derfor lyder Guds røst til menneskeheden i dag:

„Ikke ved vold og ikke ved magt, men med mit åsyns strålevæld i din hjertevarme over for alt og alle vil du se krigen synke i grus og fredens solskin lyse og varme for din fod. Thi for den, der har mit åsyns strålevæld i hjerte og forstand, i sind og

væremåde, eksisterer mørket ikke. Alt er lys, alt er kærlighed, alt er glæde".

JULELYSENE

1.kap.	Fysiske vintre og somre	77
2. "	„Skaberen" bag skabelsen har et evigt liv	78
3. "	Kærligheden er universets grundtone	80
4. "	De ufærdige mennesker	82
5. "	Hvortil udviklingsprocessen, hvis ikke væsenerne vare evige?	83
6. "	„Guds rige" eller „himmeri- ges rige"	85
7. "	Djævlebevidsthed	86
8. "	Julen er et kosmisk forårstegn i en kosmisk vinter	87
9. "	Ethvert menneske, der har næ- stekærlighed i hjerte og for- stand, er et Guddommens jule- lys i den kosmiske vinter	90
10. "	Guds røst til menneskeheden i dag	91